

**PROLETARIAATIN JA TALONPOIKAISTON
VALLANKUMOUKSELLINEN DEMOKRAATTINEN
DIKTATUURI⁷⁴**

Kysymystä sosialidemokratian osallistumisesta väliaikaiseen vallankumousohallitukseen ei ole asettanut päiväjärjestykseen niinkään tapahtumien kulku kuin erään suunnan sosialidemokraattien teoreettiset päätelmät. Kahdessa alakertakirjoituksessa (13. ja 14. n:ssa) olemme tehneet selkoa Martynovin päätelmästä, joka ensimmäisenä asetti tämän kysymyksen. Mielenkiinto siihen on kuitenkin osoittautunut niin suureksi ja mainituista päätelmistä aiheutuvat väärinkäsitykset (ks. erikoisesti „Iskran” 93. n:a) niin valtaviksi, että on välttämätöntä vielä kerran kajota tähän kysymykseen. Mitä mieltä lienevätkään sosialidemokraatit sellaisesta mahdollisuudesta, että joutuisimme lähitulevaisuudessa ratkaisemaan tämän kysymyksen ei ainoastaan teoreettisesti, niin joka tapauksessa puolueen on välttämättä oltava selvillä lähimmistä päämääristä. Johdonmukainen, horjunnoista tai puolinaisuuksista vapaa propaganda ja agitaatio on jo nyt mahdotonta, ellei vastata selvästi tähän kysymykseen.

Koetamme johdattaa mieleen kiistakysymyksen ytimen. Jos emme halua pelkästään myönnetyksiä itsevaltiudelta, vaan sen todellista kukistamista, niin meidän on pyrittävä saamaan tsaarihallituksen tilalle väliaikainen vallankumousohallitus, joka toisaalta kutsuisi koolle perustavan kokouksen todella yleisen, välittömän, yhtäläisen äänioikeuden perusteella salaisella äänestyksellä ja joka toisaalta olisi kykenevä käytännöllisesti turvaamaan täyden vapauden vaalien aikana. Ja nyt kysytään, onko sosialidemokraattisen työväenpuolueen osallistuminen tällaiseen väliaikaiseen vallankumousohallitukseen sallittavaa? Tämän

kysymyksen asettivat ensi kerran puolueemme opportunistisen siiven edustajat, nimittäin Martynov, jo ennen tammi-kuun 9 päivää, jota paitsi hän ja hänen perässään myös „Iskra” ratkaisivat tämän kysymyksen kielteisesti. Martynov yritti johtaa vallankumouksellisten sosialidemokraattien mielipiteet järjettömyydeksi *peloitellen* heitä sillä, että siinä tapauksessa, jos toiminta vallankumouksen järjestämiseksi on menestyksellistä ja jos puolueemme taholta johdetaan aseellista kansankapinaa, me *joudumme* osallistumaan väliaikaiseen vallankumouhallitukseen. Mutta tuollainen osallistuminen on sallimatonta „vallan anastamista”, sosialidemokraattiselle luokkapuolueelle sallimatonta „vulgääriä jauresilaisuutta”.

Pysähdymme tätä katsantokantaa puoltavien päätelmiin. Meille sanotaan, että väliaikaisessa hallituksessa ollessaan sosialidemokratia on pitävä valtaa käsissään; mutta sosialidemokratia proletariaatin puolueena ei voi pitää käsissään valtaa ilman, ettei se yritä toteuttaa maksimiohjelmaamme, s.o. ilman, ettei se yritä toimeenpanna sosialistista kumousta. Mutta sellaisessa hankkeessa se on nykyisenä aikana kiertämättä kärsivä tappion ja vain häpäisevä itsensä ja hyödyttävä taantumusta. Sen vuoksi muka sosialidemokratian osallistuminen väliaikaiseen vallankumouhallitukseen on sallimatonta.

Tuo päätelmä perustuu siihen, että sekoitetaan demokraattinen ja sosialistinen kumous,— taistelu tasavallasta (sisällyttäen siihen myös koko minimiohjelmamme) ja taistelu sosialismista. Sosialidemokratia todellakin vain häpäisisi itsensä yrittäessään heti asettaa päämääräkseen sosialistisen kumouksen. Juuri tuollaisia hämäreitä ja epäselviä „socialistivallankumouksellistemme” ideoita vastaan sosialidemokratia on kuitenkin aina taistellutkin. Juuri siitä syystä se on aina tähdentänyt Venäjän edessäolevan vallankumouksen porvarillista luonnetta, juuri siitä syystä se on tiukasti vaatinut erottamaan demokraattisen minimiohjelman sosialistisesta maksimiohjelmasta. Kaiken tuon saattavat unohtaa kumouksen aikana yksityiset sosialidemokraatit, jotka ovat taipuvaisia perääntymään vaistovaraisuuden edessä, mutta ei puolue kokonaisuudessaan. Tuon virheellisen katsantokannan puoltajat lankeavat vaistovaraisuuden kumarteluun luullen, että tapahtumien kulku pakoittaa sosialidemokratian sellaisessa tilanteessa ryhtymään

КАВКАЗСКИЙ СОЮЗЪ РОС. СОЦ.-ДЕМ. РАБОЧЕЙ ПАРТИИ.

Пролетаріи всѣхъ странъ, соединяйтесь!

Брошюры по партійнымъ вопросамъ № 3.

**РЕВОЛЮЦИОННАЯ ДЕМОКРАТИЧЕСКАЯ ДИКТА-
ТУРА ПРОЛЕТАРИАТА И КРЕСТЬЯНСТВА.**

(Перепеч. изъ № 14 „Впередъ“).

Издание Союзнаго Комитета.

Типографія Союза.

1905.

V. I. Leninin „Proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellinen demokraattinen diktatuuri” kirjusen kansilehti.

VSDTP:n Kaukasian Liiton julkaisu.— V. 1905

vastoin tahtaan sosialistisen kumouksen toteuttamiseen. Jos asianlaita olisi siten, niin siinä tapauksessa ohjelmamme olisi siis virheellinen, siinä tapauksessa se ei vastaisi „tapahtumien kulkua”: sitä juuri pelkäävätkin vaistovaraisuutta kumartavat ihmiset, he pelkäävät sitä, onko ohjelmamme oikea. Mutta heidän pelkonsa (jonka psykologisen selvityksen koetimme antaa alakertakirjoituksissamme) on aivan aiheeton. Meidän ohjelmamme on oikea. Nimenomaan tapahtumien kulku on sen ehdottomasti todistava, ja sitä tuntuvammin, mitä pitemmälle mennään. Nimenomaan tapahtumien kulku „on pakoittava” meidät käymään ehdottoman välttämättömästi hurjaa taistelua tasavallan puolesta, nimenomaan se on käytännössä suuntaava sille taholle voimamme, poliittisesti aktiivisen proletariaatin voimat. Nimenomaan tapahtumien kulku on kiertämättömästi työntävä liittolaisemme demokraattisessa kumouksessa sellaisen joukon pikkuporvaristoa ja talonpoikaista, joiden reaaliset tarpeet vaativat juuri minimiohjelman toteuttamista, että pelko liian nopeasta siirtymisestä maksimiohjelman on suorastaan naurettava.

Mutta toisaalta nimenomaan nämä pikkuporvarillisen demokratian antamat liittolaiset herättävät tietyn suunnan sosialidemokraattien keskuudessa uutta pelkoa, nimittäin „vulgäärin jauresilaisuuden” pelkoa. Amsterdamin kongressin päätöslauselma⁷⁵ kieltää osallistumasta hallitukseen yhdessä porvarillisen demokratian kanssa, sellainen on jauresilaisuutta, s.o. proletariaatin etujen tiedotonta kavaltamista, proletariaatin muuttamista porvariston hännäkannattajaksi, sen turmelemista vallan hohteella, vallan, joka todellisuudessa on porvarillisessa yhteiskunnassa ehdottomasti saavuttamattomissa.

Tämä päätelmä on yhtä virheellinen. Se osoittaa, että sen tekijät ovat ulkooppineet hyviä päätöslausemia, mutta eivät ole ymmärtäneet niiden merkitystä; — he ovat pöytäanneet päähänsä muutamia antijauresilaisia sanoja, mutta eivät ole harkinneet niitä ja sen vuoksi käyttävät niitä kerrassaan sopimattomasti; — he ovat oppineet kansainvälisen vallankumouksellisen sosialidemokratian viimeisten kokemusten kirjaimen, mutta eivät niiden henkeä. Ken tahtoo dialektis-materialistiselta kannalta arvostaa jauresilaisuuden, sen täytyy jyrkästi erottaa subjektiiviset motiivit ja objektiiviset historialliset ehdot. Subjektiivisesti Jaurès

tahtoi pelastaa tasavallan liittoutuen sitä varten porvarillisen demokratian kanssa. Tämän „kokeen” objektiiviset ehdot olivat siinä, että Ranskassa tasavalta oli jo todellisuutta eikä sitä uhannut mikään vakava vaara; — että työväenluokalla oli täysi mahdollisuus kehittää itsenäistä poliittista luokkaorganisaatiota ja että se ei käyttänyt tätä mahdollisuutta riittävästi, mihin vaikutti osaksi juuri sen johtajien hohtavansilattujen parlamenttitoimintojen runsaus, — että todellisuudessa historia jo asetti objektiivisesti työväenluokalle sosialistisen kumouksen tehtäviä, kumouksen, josta Millerand'it *viekoittelivat* proletariaattia *pois* lupailamalla piskuisia sosiaalisia reformeja.

Ottakaa nyt Venäjä. Subjektiivisesti sellaiset vallankumoukselliset sosialidemokraatit kuin vperjodilaiset tai Parvus tahtovat turvata tasavallan liittoutuen sitä varten vallankumouksellisen porvarillisen demokratian kanssa. Objektiiviset ehdot eroavat ranskalaisista kuin taivas maasta. Objektiivisesti tapahtumien historiallinen kulku on asettanut nyt Venäjän proletariaatille tehtäväksi juuri demokraattisen porvarillisen kumouksen (jonka koko sisältöä tarkoitamaan käytämme lyhyden vuoksi sanaa tasavalta); koko kansalla, s.o. pikkuporvariston ja talonpoikaiston koko joukolla, on edessään sama tehtävä; ilman tätä kumousta on mahdotonta kehittää jossain määrin laajaperäisesti itsenäistä luokkaorganisaatiota sosialistisen kumouksen suorittamiseksi.

Ajatelkaapa konkreettisesti objektiivisten ehtojen koko erilaisuutta ja sanokaa: mitä on ajateltava ihmisistä, jotka unohtavat tämän erilaisuuden ihastuen muutamien sanojen yhtäläisyyteen, muutamien kirjainten yhdenmukaisuuteen, subjektiivisen perustelun samanlaisuuteen?

Koska Jaurès Ranskassa kumartui porvarillisen sosiaalisen reformin edessä verhoten virheellisesti itseään subjektiivisella päämäärällä: taistelu tasavallan puolesta, niin siksi meidän, Venäjän sosialidemokraattien, on kieltäydyttävä vakavasta taistelusta tasavallan puolesta! Tähänhän, nimenomaan tähän päättyy uusiskralaisten ratkiviisaus.

Eikö tosiaankaan ole selvää, että proletariaatin on mahdotonta taistella tasavallan puolesta liittoutumatta pikkuporvarillisten kansanjoukkojen kanssa? Eikö ole selvää, että ilman proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellista diktatuuria ei ole vähäisintäkään toivoa tämän

taistelun menestymisestä? Käsittelimämme katsantokannan pahimpia puutteellisuuksia on sen elottomuus, kaavamaisuus, se, että ei oteta huomioon vallankumousajan oloja. Kun taistellaan tasavallan puolesta ja samaan aikaan kieltäytyään vallankumouksellisesta demokraattisesta diktatuurista, niin se on samaa, kuin jos Ojama päättäisi taistella Kuropatkinin kanssa Mukdenin edustalla luopuen itse ennakolta Mukdeniin menemisen ajatuksesta. Sillä jos me, vallankumouksellinen väki, s.o. proletariaatti ja talonpoikaisto, aiomme „yhdessä lyödä” itsevaltiutta, niin meidän on myös se yhdessä lyötävä lopullisesti, yhdessä nujerrettava se, yhdessä torjuttava sen kiertämättömät palauttamisyritykset! (Mahdollisten väärinkäsitysten välttämiseksi huomautamme vielä kerran, että emme tarkoita tasavallalla yksinomaan emmekä niinkään paljon hallitusmuotoa kuin minimiohjelmamme demokraattisten uudistusten koko kokonaisuutta.) Täytyy tosiaankin olla koulupoikamainen käsitys historiasta voidakseen kuvitella asian tapahtuvan ilman „hyppäyksiä”, jonkinlaisessa hitaasti ja tasaisesti ylenevässä suorassa suunnassa: ensin on muka liberaalisen suurporvariston vuoro — myönnytyksiä itsevaltiudelta, sitten vallankumouksellisen pikkuporvariston vuoro — demokraattinen tasavalta ja vihdoin proletariaatin vuoro — sosialistinen kumous. Tuo kuva on yleensä ja kokonaisuutena oikea, oikea „ajan pitkään”, kuten ranskalaiset sanovat, jonkin vuosisadan kuluessa (Ranskassa esim. vuodesta 1789 vuoteen 1905), mutta on oltava filisteritaituri voidakseen laatia tuon kuvan mukaan itselleen toimintasuunnitelman vallankumouskaudella. Ellei Venäjän itsevaltius pysty suoriutumaan nytkään, päästyään pahimmasta tynkäperustuslain avulla, ellei se tule ainoastaan horjutetuksi, vaan todella *kukistetuksi*, niin silloin ilmeisestikin vaaditaan kaikkien edistyksellisten luokkien vallankumousenergian jättimäistä jännittämistä tuon aikaansaannoksen puolustamiseksi. Ja tuo „puolustaminen” ei olekaan mitään muuta kuin proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellista diktatuuria! Mitä enemmän me saamme aikaan nyt, mitä tarmokkaammin puolustamme aikaansaattua, sitä vähemmän saattaa tuleva kiertämätön taantumus ottaa pois myöhemmin, sitä lyhyempiä tulevat olemaan nämä taantumuksen intervallit, sitä helpompi on oleva meitä seuraavien tulevien proletaaritaitelijain tehtävä.

Ja nyt ilmestyy miehiä, jotka tahtovat etukäteen, ennen taistelua, mitata tarkasti arsinalla „Ilovaikin tapaan” vaatimattoman osasen tulevia aikaansaannoksia,— jotka ennen itsevaltiuden kukistumista, jopa jo ennen tammikuun 9 päivää keksivät peloitella Venäjän työväenluokkaa hirveän vallankumouksellisen demokraattisen diktatuurin pelättimellä! Ja nuo arsinamiehet pretendoivat vallankumouksellisten sosialidemokraattien nimeä...

Osallistua väliaikaiseen hallitukseen yhdessä porvarillisen vallankumouksellisen demokratian kanssa,— itkeskelevät he,— mutta sehän merkitsee porvarillisen järjestelmän siunaamista, vankiloiden ja poliisin, työttömyyden ja kurjuuden, omistuksen ja prostituution säilymisen siunaamista. Tuo on perustelu, joka on sopiva joko anarkisteille tai narodnikeille. Sosialidemokratia ei kieltäydy taistelemasta poliittisen vapauden puolesta sillä perusteella, että tuo poliittinen vapaus on porvarillista. Sosialidemokratia suhtaantuu porvarillisen järjestelmän „siunaamiseen” historiallisia näkökohtia silmälläpitäen. Kun Feuerbachilta kysyttiin, siunaako hän Büchnerin, Vogtin ja Moleschottin materialismin, niin hän vastasi: siunaan materialismin sen suhteessa menneisyyteen, mutta en sen suhteessa tulevaisuuteen. Aivan samoin sosialidemokratiakin siunaa porvarillisen järjestelmän. Se ei ole koskaan pelännyt eikä koskaan pelkää sanoa, että se siunaa tasavaltalais-demokraattisen porvarillisen järjestelmän verrattuna itsevaltiudellismaaorjuudelliseen porvarilliseen järjestelmään. Mutta se „siunaa” porvarillisen tasavallan vain luokkaherruuden viimeisenä muotona, siunaa sen areenana, joka on sopivin proletariaatin taistelulle porvaristoa vastaan, siunaa sen ei sen vankiloiden ja poliisin, omistuksen ja prostituution vuoksi, vaan voidakseen laajasti ja vapaasti taistella näitä hertlaisia instituutioita vastaan.

Tietysti, aikomuksemme ei suinkaan ole vakuuttaa, että osallistumisestamme vallankumoukselliseen väliaikaiseen hallitukseen ei koidu mitään vaaraa sosialidemokratialle. Sellaista taistelun muotoa, sellaista poliittista tilannetta, josta ei koituisi jotain vaaraa, ei ole eikä voi olla. Ellei ole vallankumouksellista luokkavaistoa, ellei ole eheää maailmankatsomusta, joka on tieteen tasalla, ellei ole (älkööt toverit uusiskralaiset panko pahakseen) tolkkua päässä,— silloin on vaarallista sekä lakkoihin osallistuminen — se voi

johtaa ekonomismiin,—parlamenttitaisteluun osallistuminen — sen lopputuloksena voi olla parlamenttikretinismi ⁷⁶ — että liberaalisen zemstvodemokratian tukeminen — sen seurauksena voi olla „zemstvokamppailusuunnitelma”. Jopa Ranskan vallankumousta käsittelevien mitä hyödyllisimpien Jaurèsin ja Aulardin teosten lukeminenkin on silloin vaarallista — seurauksena voi olla Martynovin kirjanen kahdesta diktatuurista.

On ymmärrettävää, että jos sosialidemokratia edes hetkeksi unohtaisi proletariaatin olevan erillinen luokka pikkuporvaristoon verrattuna, jos se sopimattomalla ajalla solmisi meille epäedullisen liiton tämän tai tuon pikkuporvarillisen intelligenssipuolueen kanssa, joka ei ansaitse luottamusta, jos sosialidemokratia edes hetkeksi unohtaisi omat itsenäiset päämääränsä ja välttämättömyyden asettaa (kaikissa ja kaikenlaisissa poliittisissa tilanteissa ja konjunktoureissa, kaikissa ja kaikenlaisissa poliittisissa käänteissä ja mullistuksissa) etutilalle proletariaatin luokkatietoisuuden ja sen itsenäisen poliittisen organisaation kehittämisen,— silloin väliaikaiseen vallankumoushallitukseen osallistuminen olisi äärimmäisen vaarallista. Mutta tällainen edellytyksin, toistamme, ja samassa mitassa on vaarallinen jokainen poliittinen askel. Missä määrin perusteetonta on noiden mahdollisten epäilysten ulottaminen vallankumouksellisen sosialidemokratian lähitehtävien nykyiseen aseteluun, sen osoittavat kaikille mitä tavallisimmat todisteet. Emme rupea puhumaan itsestämme emmekä kertaamaan uudelleen niitä monilukuisia lausuntoja, varoituksia, mainintoja, joita tarkastelemastamme kysymyksestä on ollut „Vperjod” lehdessä,—vetoamme Parvusiin. Puoltaessaan sosialidemokratian osallistumista väliaikaiseen vallankumoushallitukseen hän korostaa mitä tarmokkaimmin ehtoja, joita meidän ei saa koskaan unohtaa: lyödä yhdessä, kulkea erikseen, ei saa sekoittaa järjestöjä, on pidettävä silmällä liittolaista kuin vihollista j.n.e. Emme pysähdy seikkaperäisemmin asian tähän puoleen, josta alakertakirjoituksessa on jo huomautettu.

Ei, todellinen poliittinen vaara nykyään ei uhkaa sosialidemokratiaa lainkaan sieltä, mistä uusiskralaiset sitä etsivät. Meitä ei pidä peloittaa proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen demokraattisen diktatuurin ajatus, vaan se hvostismin ja elottomuuden henki, joka

vaikuttaa turmelevasti proletariaatin puolueeseen ilmeten jos jonkinlaisina prosessi-organisaation, prosessi-aseistautumis- y.m.s. teoriaina. Ottakaa esimerkiksi „Iskran” uusin yritys tehdä ero toisaalta väliaikaisen vallankumoushallituksen ja toisaalta proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen demokraattisen diktatuurin välillä. Eikö tuo ole mallinäyte elottomasta skolastiikasta? Ihmiset, jotka sepittelevät moisia eroavaisuuksia, pystyvät sujuttelemaan kauniita sanoja, mutta eivät lainkaan kykene ajattelemaan. Mainittujen käsitteiden välinen suhde on itse asiassa likipitään samanlainen kuin juridisen muodon ja luokkasisällön välinen suhde. Se, joka sanoo: „väliaikainen vallankumoushallitus”, tähdentää asian valtio-oikeudellista puolta, hallituksen ei lainsäädännöllistä, vaan vallankumouksellista alkuperää, hallituksen väliaikaista luonnetta, hallituksen, joka on riippuvainen tulevasta perustavasta kokouksesta. Mutta olkoonpa muoto millainen tahansa, alkuperä millainen tahansa, ehdot millaisia tahansa, niin joka tapauksessa on selvää, että väliaikainen vallankumoushallitus ei voi olla nojautumatta tiettyihin luokkiin. Tämän aapistotuuden muistaminen riittää, jotta voidaan huomata, että väliaikainen vallankumoushallitus ei voi olla mitään muuta kuin proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellista diktatuuria. Siis „Iskran” tekemä ero vain kiskoo puoluetta taaksepäin, hedelmättömiin sanakiistoihin, pois siitä tehtävästä, jona on Venäjän vallankumouksessa esiintyvien luokkaintressien konkreettinen analysoiminen.

Tai ottakaa „Iskran” toinen päätelmä. Huudahduksen: eläköön vallankumouksellinen väliaikainen hallitus! johdosta se huomauttaa opettavaisesti: „,eläköön”- ja „hallitus”-sanojen yhdistäminen on huulten häpäisemistä”. Eikö tuo ole tyhjänpäiväistä sanahelinää? He puhuvat itsevaltisuuden kukistamisesta ja samaan aikaan pelkäävät häpäistä itseään tervehtimällä vallankumouksellista hallitusta! Kummallista toden totta, kun he eivät pelkää häpäistä itseään tasavallan tervehtimisellä: tasavaltahan välttämättä edellyttää hallitusta, eikä yksikään sosialidemokraatti ole koskaan ollut kahden vaiheilla siitä, että nimenomaan porvarillista hallitusta. Mikä ero on sitten väliaikaisen vallankumoushallituksen tervehtimisen ja demokraattisen tasavallan tervehtimisen välillä? Pitäisikö sosialidemokratian, vallankumouksellisimman luokan poliittisen johtajan,

olla aneemisen ja hysteerisen vanhanpiian kaltainen, joka kiemailleen vaatii välttämättä viikunanlehteä: sitä, mikä edellyttää porvarillis-demokraattista hallitusta, voidaan tervehtiä, mutta avoimesti tervehtiä väliaikaista vallankumouksellis-demokraattista hallitusta ei saa?

Kuva: Pietarin työväen kapina on voittanut. Itsevaltius on kukistettu. Väliaikainen vallankumoushallitus on julistettu muodostetuksi. Aseistautuneet työläiset riemuitsevat huudahdellen: eläköön väliaikainen vallankumoushallitus! Uusiskralaiset seisovat sivussa ja kohottaen viattoman katseensa kohti korkeuksia, lyöden moraalisesti-herkkiin rintoihinsa lausuvat: kiitämme sua, herra, ettemme ole noiden publikaanien kaltaisia, ettemme ole häpäisseet huuliamme moisilla sanayhdistelmillä...

Ei ja tuhat kertaa ei, toverit! Älkää pelätkö häpäisevänne itseänne osallistumalla mitä tarmokkaimmin ja minkään edessä pysähtymättä tasavaltalaiseen kumoukseen yhdessä vallankumouksellisen porvarillisen demokratian kanssa. Älkää liioitelko tämän osallistumisen vaarallisuuksia, joista järjestynyt proletariaattimme kyllä kykenee täydellisesti selviämään. Proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin kuukaudet saavat enemmän aikaa kuin poliittisen lamakauden rauhallisen, tylsyttävän ilma-piirin vuosikymmenet. Kun Venäjän työväenluokka tammi-kuun 9 päivän jälkeen pystyi poliittisen orjuuden oloissa panemaan liikekannalle toista miljoonaa proletaaria yhteistä, päättävää ja johdonmukaista esiintymistä varten,— niin vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin oloissa me panemme liikekannalle kaupunki- ja maalais-köyhälistön kymmenet miljoonat, teemme Venäjän poliittisesta vallankumouksesta Euroopan sosialistisen kumouksen prologin.

„Vperjod“ № 14,
huhtikuun 12
(maaliskuun 30) pnd 1905

Julkaistaan „Vperjod“ lehdessä
tekstin mukaan